

est Augustini fœtus, quum sit ejus genuinus auctor Leporius; ut Eruditi omnes norunt: Verba autem recitamus, quia multum ad rem faciunt: *Confitemur Dominum, ac Deum nostrum Jesum Christum, unicum Filium Dei, qui ante secula natus ex Patre est, novissimo tempore de Spiritu Sancto, & Maria semper Virgine factum, hominem Deum natum: & consientes utramque substantiam carnis & Verbi, unum eundemque Deum, & hominem pia fidei credulitate suscipimus: & ex tempore suscepta carnis, sic omnia dicimus, quæ erant Dei, transisse in hominem, ut omnia, quæ erant hominis, in Deum venirent: & hac intelligentia Verbum factum sit caro, non ut conversione, aut mutabilitate aliqua caperit esse, quod non erat; sed ut potentia divina dispensationis Verbum Patris, nunquam a Patre discedens, homo proprie fieri dignaretur; incarnatusque sit Unigenitus secreto illo mysterio, quod ipse novit. . . . Novis enim sine sui corruptione misceri. Absit ita credere, ut conflati quodam genere duas naturas in unam arbitremur redactas esse substantiam. Hujusmodi enim commixtio partis utriusque corruptio est. . . . Nascitur ergo nobis proprie de Spiritu Sancto, & Maria semper Virgine, Deus homo, Jesus Christus, Filius Dei, ac sic in alterutrum animum sit Verbum, & caro, ut manente in sua perfectione naturaliter utraque substantia, sine sui præjudicio, & humanitati divina communicent, & divinitati humana participant; nec alter Deus, alter homo; sed idem ipse Deus, qui & homo; & vicissim homo, qui & Deus Jesus Christus, unus Dei Filius & nuncupetur, & vere sit. Vincentius Lyrinensis, vel quisquis alius sit auctor, libri adversus hæreses c. 19. In Deo una substantia, sed tres Personæ: In Christo duas substantias, sed una Persona: In Trinitate alius atque alius, non aliud atque aliud; in Salvatore aliud atque aliud, non alius atque alius. Quomodo in Trinitate alius atque alius, non aliud atque aliud? Quia scilicet alia est Persona Patris, alia Filii, alia Spiritus Sancti; sed tamen Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, non alia & alia, sed una est, eademque natura. Quomodo in Salvatore aliud atque aliud, non alius atque alius? Quia videlicet altera substantia divinitatis, altera humanitatis; sed tamen deitas, & humanitas non alter, & alter, sed unus, idemque Christus, unus, idemque Filius Dei, & unus, ejusdemque Christi, & Filii Dei una, eademque Persona. Sicut in homine aliud caro, & aliud anima, sed unus idemque homo anima, & caro.*

VI. Probatur Rationibus theologicis. I. Inter Divinitatem, & Humanitatem in Christo est unio; sed unio non importat abolitionem alicujus ex unitis, sed permanentiam: ergo in unione Divinitatis, & Humanitatis in Christo est permanentia naturarum, non abolitio. Major est certa, quia Joann. 1. dicitur: *Verbum caro factum est*; hoc est Verbum est unitum cum carne; ut Patres communiter explicant. Minor probatur ex S. Gelasio lib. cont. Eutych. *Unitio est durarum, non cuiuslibet alterius abolitio*. Consequentia bene inferitur. II. Si in Christo facta esset una natura ex duabus naturis, in Christo non esset nec divina, nec humana natura; sed hoc est falsum: ergo & illud. Minor patet; quia sequeretur, quod Christus nec esset Deus, nec homo; nec esset Patri consubstantialis; nec Matri. Major probatur a Leontio apud Eutymium in Panoplin. p. 2. tit. 15. verbis hisce: *Simplex natura composita natura non est consubstantialis. Quare simplex natura Patris est, Filii vero composita, non erit consubstantialis Patri natura natura Filii. Atqui consubstantialem Patri Christum, & eundem nobis consubstantialem profiteri se simulant. Dicant igitur an fieri possit, ut una & composita natura Christi ex toto sit Patri consubstantialis, & sit eadem tota nobis: & an non istud ad eandem nos cum Patre substantiam evehat. III. Non essent in Christo duæ naturæ, si altera ex duabus fuisset in aliam conversa; sed nec Divinitas potuit mutari in carnem, nec humana natura in deitatem: ergo in Christo sunt duæ naturæ. Major liquet ex terminis. Minor probatur a Gelasio sic: *Etenim si aliquid, quod absit, vel divinitatis, vel humanitatis inde decesserit, sequitur ineffabilis resolutio Sacramenti: & quod dictum auditumque fugiendum est, vel homo Deus esse jam desinat, si sola illic humanitas, non etiam deitas perseverat: vel Deus homo consequenter esse desinat, si sola illic divinitas, non etiam humanitas unita permaneat. Nec glorificata videatur nostra conditio unitione Deitatis, sed potius esse consumpta, si non eadem subsistit in gloria; sed sola existente deitate, humanitas illic esse jam desistit. Videbitur autem divinitas in utroque mutabilis, si vel in carnem est ipsa conversa; vel sic est in deitatem humanitatis transfusa conditio, ut proprietates ejus esse desierit. Si enim ex se ipsa ex toto jam non est, restat ut accesserit, ac creveritque deitati, sic in deitatis naturam transendo, ut esse desisteret prorsus humani-**